

TRANSLATION

Niko Lortkipanidze Expectation

Translated by Eter Churadze

I love thunderstorms when you do not know where to find shelter, when a big tree is perilous, lest it be struck by lightning. In the fields and meadows, you suffocate. The whirlwind is going to abduct you and is throwing into your eyes the dust that has not been absorbed by the ground. The black cloud looks morosely down on you from above; below, the torrent strikes your ankle.

It is a struggle for life. The blood rushes through your veins and makes you forget petty woes; you are striving to survive!

I love a serene sky; the breeze lightly touches your forehead. The sunlight makes the emerald sky smile; the grass sways delightfully and the trees bend down tenderly as a Megrelian woman starts circling around demurely in the Kartuli dance. The birds sing to their lovers and the illuminated river burbles quietly.

The pleasure of the world carries your imagination away; the costume ball of nature gives hope to your heart; your sorrow, relieved by this hundredfold bliss, is diminished, disappears!

Oh, my fate, why do you always dispirit me? It is cloudy; only some parts of the sky, here and there, are visible; the cloud dawdles along and again swallows up the gently shining moon in its darkness. One cannot find any cluster of stars. Beneath, the land has become silent as though waiting cheerlessly for Judgement Day, contemplating how to act; even a muddy river dares not collide with the bank – it is murmuring and edging away from the cliffs. It is waiting; it is waiting for thunder and storm, for a drenching rain to pour down so it can receive consent from the sky to trample down the cliff, to clear its own path.

May such time of expectation be cursed, the time of colorless life!

მოლოდინში

მიყვარს ჭექა-ქუხილი, როცა არ იცი რას მიეკედლო, როცა დიდი ხე საშიშარია – მეხი არ დაეცეს; მინდორ-ველში კი მარტოობით სული გეხუთება; გრიგალი ქარი მოტაცებას გიპირებს და თვალში გაყრის, რაც მიწას ვერ შესისხლხორცებია; ზევიდან ბნელად დაგყურებს შავი ღრუბელი, ქვევით კოჭებამდის გირტყამს ნიაღვარი.

ბრძოლაა სიცოცხლისთვის, ჩქევს სისხლი, გავიწყებსწვრილმან უსიამოვნებას, ცდილობ როგორმე სიკვდილს გადარჩე!

მიყვარს მოწმენდილი ცა; ნიავე ოდნავ ეკარება შუბლს; ზურმუხტ ცას მზის შუქი აღიმებს; მწვანე ბიბინებს დამატკობელად; ხეები ნაზად იხრებიან, ვით „ჩამოვლის“ დროს მოლეკურე მეგრელის ქალი. ჩიტები სხვადასხვა ჰანგზე უმღერიან თავიანთ სატრფოთ; წყნარად მიდუდუნებს აცისკროვნებული მდინარე.

გიტაცებს სიამე ქვეყნისა, შენს გულს იმედს ჰგვრის ბუნების მეჯლისი; ასწილ ნეტარებით გადახდილი მწუხარება ითრგუნება, ქრება!

ოხ, ბედო, რად მაგდებ მუდამ უღიმღამო ბუნებაში! მოღრუბლულა, მხოლოდ აქა-იქ დარჩენილა მოწმენდილი ცის ნაჭერი; მიზოზინებს ღრუბელი და ოდნავ მანათობელ მთვარეს ისევ ყლაპავს თავის წყვილიადში. ვარსკვლავთ გუნდს ვერ მოსძებნი; ძირს მიწაც მიჩუმებულა, თითქოს უცდის მოწყენილი, როდის მოვა განკითხვის დღე და ფიქრობს, როგორ მოვიქცეო; ამღვრეული მდინარეც ვერ ბედავს ნაპირს დაეჯახოს, გვერდს უვლის ბუტბუტით საღს კლდეებს; იგი დროს ელის, ელის ჭექასა და გრიგალს, კოკისპირულ წვიმას, რომ ცით დაიმედებულმა სალი კლდე ქვეშ გათელოს, გზა გაიხსნას.

კრულ იყოს ასეთი დრო მოლოდინისა, დრო ფერმკრთალი სიცოცხლისა!..